

своему това явление и говоряхи между себе си, че Скобелевъ е «магйосанъ,» та за това «не го хваща коршумъ.» Разбира се, че тѣзи крайна невнимателностъ къмъ себе можела да бѣде твърдѣ опасна за самата войска, ако нѣкой коршумъ «бѣше хванялъ» Скобелева.

Подиръ четире часа слѣдъ пладне бойтъ се продължилъ по всичката линия около Плѣвенъ. Около шестъ часа вечерята всички картина на колосалния щурмъ се освѣтила отъ особена свѣтлина на заходящото слънце. На западъ, тамъ гдѣто грозно дишали и шумѣли турскитѣ позиции и скривали задъ себе затуления Плѣвенъ, гжсти мъгли се набирали и изведнѣжъ ставали свинцови; отгорѣ имъ се мерджелѣлъ тъмно-моравъ цвѣтъ; но изведнѣжъ на едно мѣсто се распрѣснали мъглитѣ. Блѣснала свѣтлина, прѣзъ която се видѣла картината на турскитѣ позиции. Пищѣли гранатитѣ, гърмѣли пушкитѣ, ревѣли топоветѣ. Почервенѣли поля, шубърки, хълмове, отдалечени урви и димъ отъ топоветѣ. На върха на единъ рѣтъ, нареченъ царски, стоялъ Царьтъ-Императоръ Всеросійскій и гледалъ що става, гледалъ битката съ сърдечно вълнение и внимание. Подъ рѣта били царската свита, генерали; по-отстрана иностранны прѣдставители, още по-нататѣкъ масса зрители, офицери и войници, руски, български и ромѣнски свидѣтели на знаменития щурмъ. Колко надежда и какво нетѣрпѣливо очакванье сѣ горѣли въ погледитѣ на всички! Около осемъ часа Царьтъ-Освободителъ оставилъ позицията и заминялъ за Раданецъ. Срѣднощъ Императору принесли извѣстие, че Скобелевъ сполучилъ да завземе едно слѣдъ друго тритѣ Кришински (кжшински) височини.

Цѣла нощъ гърмежътъ не прѣставалъ и отъ двѣтъ страни. Когато се съмнѣло, положението на руситѣ могло да се разбере. Укрѣпленията, завзети отъ Скобелева, не могли да се задържатъ, ако не станѣли още постѣпки напрѣдъ къмъ Плѣвенъ. За това, сутринята се заловилъ